

и се спускаме къмъ града. Отъ дветѣ страни на пост-
лания съ едри камъни пътъ сж наредени една до дру-
га високи и ниски паянтови кжщи. Единъ надписъ спи-
ра погледа и ние прочитаме, че тукъ се намира църк-
вата св. *Димитъръ*. Преди земетръса презъ 1913 г. ней-
нитѣ живописни зидове бѣха най-изящни всрѣдъ тър-
новскитѣ стари постройки. Днесъ стърчатъ само осно-

Църквата св. Димитъръ (преди земетръса
въ 1913 год.)

витѣ, заздравени съ
циментова заливка.
Въ заградения дворъ
е съвсемъ тихо и ни-
що не смуцава сън-
китѣ отъ далечното
минало, които вита-
ятъ надъ тия разва-
лини... Нѣкога тукъ
б и л о най-напредъ
благословено оржжи-
ето на въстаницитѣ,
и населението създа-
ло примамлива при-
казка за покровите-
ля на църквата, св.
Димитъръ. По онова
време нормани прев-
зели Солунъ (1185 г.)
и изъ северна Бъл-
гария се разнесълъ

слухъ, че св. Димитъръ Солунски се преселилъ въ тър-
новската църква, за да помага на въстанието. Каква
хубава легенда! Колко ли вѣра и упование е донесла
тя за крайната победа!

Излизаме на улицата и минаваме по Владишкия
мостъ.

Сега се намираме въ Асеновата махала, наречена
така по името на великия Иванъ Асенъ II. Първата забе-